

Prolog

Mama mea a fost cea care m-a dus la secția de poliție. Ofițerii au vrut să mă conducă ei înșiși la secție, pe bancheta din spate a mașinii lor, dar ea nu le-a permis. Este singura dată când îmi amintesc că și-a pierdut cumpătul. Aveam 15 ani, stăteam în bucătărie, între doi polițiști masivi. Mama era în prag. Îmi amintesc că i s-a schimbat expresia când i-au spus motivul pentru care sunt acolo și despre ce vor să vorbească cu mine. La început, părea năucită de ceea ce auzea, apoi, în timp ce se uita la mine și văzuse cât de pierdut și speriat eram în acel moment, expresia ei s-a transformat într-una de frică.

Și chiar dacă mama era o femeie mărunță, ceva în ferocitatea vocii ei calme și puterea posturii ei i-a determinat pe ambii polițiști să se îndepărteze la un pas de mine. În drum spre secția de poliție, m-am așezat pe scaunul pasagerului, lângă mama, simțindu-mă paralizat în timp ce urmăream mașina care ne escorta prin orașel.

Când am ajuns la vechiul loc de joacă, a încetinit.

— Nu te uita, mi-a spus mama.

Dar m-am uitat. Am văzut banda care împrejmuia locul. Ofițerii cu fețele lor sumbre, care împânzeau strada. Toate vehiculele care erau parcate de-a lungul drumului, luminile

lor rotindu-se tăcute în soarele după-amiezii târzii. Și am văzut vechiul panou de alpinism. Pământul din jur fusese întotdeauna prăfos și cenușiu, dar acum era înroșit. Totul părea atât de liniștit și de solemn; atmosfera era aproape plină de respect.

Apoi mașina din fața noastră s-a oprit.

Ofițerii se asigurau că văd bine scena pentru care mă credeau responsabil.

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Era o idee cu care mă luptasem în lunile dinainte de acea zi și îmi amintesc încă frustrarea pe care mereu mi-o provoca. Aveam 15 ani și nu era corect. Era de parcă întreaga mea viață era constrânsă și controlată de adulții din jurul meu și totuși niciunul dintre ei nu părea să fi observat floarea neagră care putrezea în mijlocul grădinii. Sau poate au decis că era mai ușor să o lase în pace – au decis că iarba pe care o otrăvea nu conta.

N-ar fi trebuit să fiu lăsat să mă descurc cu Charlie.

Acum înțeleg asta.

Și totuși, chiar în acel moment, când stăteam în mașină, vinovăția pe care voiau să o simt m-a copleșit. Mai devreme în acea zi mă plimbasesm pe străzile prăfuite uitându-mă chiorăș la soare, transpirând în căldura înăbușitoare, și îl văzusem pe James chiar acolo, la locul de joacă. Cel mai vechi prieten al meu. O siluetă mărunță, singură, îndepărtată, cocoțată stângaci pe panoul de cățărare. Și deși trecuseră săptămâni de când vorbisem cu el, știam foarte bine ce făcea. Îi aștepta acolo pe Charlie și Billy.

Și am trecut pe lângă el.

Câțiva ofițeri de la fața locului s-au întors să se uite la noi și, pentru o clipă, m-am simțit prins într-un spațiu dominat de liniște. Privit și judecat.

Apoi am tresărit când un zgomot neașteptat a umplut aerul.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că mama se sprijinea de claxonul mașinii. Volumul puternic al sunetului părea deranjant și profan în decorul acela – ca un țipăt la o înmormântare –, dar, când m-am uitat la ea, am văzut că maxilarul îi era încleștat și privirea furioasă, îndreptată către mașina de poliție din față. Și-a ținut mâna apăsată pe claxon și sunetul a continuat, răsunând prin tot orașelul.

Cinci secunde.

— Mamă?

Zece secunde.

— *Mamă?*

Apoi, mașina de poliție din fața noastră a început să se îndepărteze încet. Mama și-a ridicat mâna de pe claxon și lumea a tăcut. Când s-a întors spre mine, expresia ei era într-un fel atât neputincioasă, cât și hotărâtă, de parcă durerea mea era a ei și era hotărâtă să-i suporte greutatea cât de mult putea.

Pentru că eram fiul ei și urma să aibă grijă de mine.

— Va fi bine, a spus.

Nu am răspuns. Doar m-am uitat spre ea, distingându-i seriozitatea vocii și convingerea de pe față, simțindu-mă recunoscător că există cineva acolo care să aibă grijă de mine, chiar dacă nu aș fi admis asta niciodată. Recunoscător că exista cineva alături de mine, căruia îi pasă de mine.

Cineva care avea o încredere atât de mare în inocența mea, încât cuvintele în sine nu mai trebuiau rostite.

Cineva care ar fi făcut orice pentru a mă proteja.

După ceea ce s-a simțit ca fiind o veșnicie, a dat din cap pentru sine, apoi a privit din nou înainte și a început să conducă. Am urmărit mașina în afara orașelului și am lăsat în urmă camioanele de poliție, ofițerii care se holbau și locul de joacă pătat de sânge. Și cuvintele mamei îmi răsunau încă în cap când am ajuns la autostradă.

Va fi bine.

Au trecut 25 de ani, dar încă mă gândesc des la asta. Este ceea ce toți părinții buni le spun copiilor. Și totuși, care e scopul? Este o speranță, o dorință. Un risc al sorții. Este o promisiune pe care trebuie să o faci, și una în care ai face bine să crezi cu adevărat, pentru că ce altceva mai există?

Va fi bine.

Da, mă gândesc mult la asta.

La cum fiecare părinte bun spune asta și cum adesea se înșală.

Mulțumiri

Ca în cazul scrierii oricărui roman, am marea datorie de a mulțumi mai multor oameni, în acest caz, în special editorilor mei, Joel Richardson și Ryan Doherty, fără de care aceasta ar fi fost o carte foarte diferită. Experiența și răbdarea lor sunt de neegalat și le apreciez foarte mult. Mulțumiri îi sunt datorate, de asemenea, lui Cecily van Buren-Freedman, Emmei Henderson, lui Grace Long, lui Ellie Hughes, echipei pentru drepturile de autor de la Michael Joseph și, literalmente, tuturor celorlalți din redacție pe care am avut norocul să îi cunosc și să lucrez cu ei la această carte și la cea mai recentă. Unii scriitori au un astfel de noroc; și eu mă simt cu adevărat binecuvântat.

Un enorm „Mulțumesc!” și minunatului meu agent, Sandra Sawicka, și lui Leah Middleton, Guy Herbert și tuturor celorlalți de la Marjacq.

Mulțumesc, de asemenea, celor care scriu recenzii, bloggerilor și cititorilor care mi-au apreciat munca și și-au făcut timp să spună lucruri bune despre ea – vă sunt tuturor extrem de recunoscător. Personalului minunat de la Packhorse, Briggate și Bower's Tap din Leeds pentru că m-au suportat când am tastat pe la colțuri. Prietenilor și familiei mele. Și comunității de ficțiune polițistă în ansamblu,

Alex North

în special lui Colin Scott, pentru că m-a menținut sănătos și fiindcă a fost un expert caraghios.

În cele din urmă, le mulțumesc mult lui Lynn și Zack. Nu aș fi putut face nimic fără voi, așa că această carte vă este dedicată încă o dată, cu dragoste!

Cuprins

Prolog	7
Prima parte	11
A doua parte	73
A treia parte	269
Mulțumiri	373